

Sygn. akt I C 298/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa E. M. C. F. (...)z siedzibą w G.

przeciwko A. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 298/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 4 czerwca 2019 r.

Powód E. M. C.F. (...)z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego A. S. kwoty 10.991,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając żądanie wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki z 12.04.2018 r. zawartej przez pozwanego z (...) S.A. Wierzyciel pierwotny (...) S.A. przelał – w drodze umowy cesji z 24.04.2018 r. – wynikającą z przedmiotowej umowy wierzytelność, na powoda. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty, w związku z czym na dochodzone roszczenie składa się niespłacony kapitał w kwocie 5.600 zł, odsetki umowne – 183,67 zł i 51,90 zł oraz 5.155,71 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki.

Pozwany, w odpowiedzi na pozew, domagał się oddalenia powództwa w całości, zarzucając, że z powodem nie łączy go żadna umowa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany A. S. zawarł 12 kwietnia 2018 r. z (...) S.A. umowę pożyczki ratalnej o nr (...). Umowa przewiduje udzielenie pozwanemu jako pożyczkobiorcy środków pieniężnych w kwocie 6.000 zł oraz zobowiązanie do ich zwrotu wraz z odsetkami i kosztami w łącznej wysokości 13.176,70 zł (dowód: kserokopia umowy pożyczki nr (...) – k. 13 - 16).

W dniu 23.10.2018 r. Kancelaria (...) S.A. – powołując się na działanie w imieniu powoda E. M. C.F. (...) z siedzibą w G. jako aktualnego pożyczkodawcy – wygenerowała pismo do pozwanego zatytułowane jako „ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki” (dowód: ostateczne wezwanie – k. 9 - 10). W dniu 19.11.2018 r. wygenerowała kolejne pismo do pozwanego, zatytułowane jako

„wypowiedzenie umowy pożyczki” (k. 11 - 12), w którym – z uwagi na nieuregulowanie zaległości – wypowiada umowę pożyczki o nr (...), wzywając do zapłaty zadłużenia 10.904,82 zł.

Powód E. M. C.F. (...)z siedzibą w G. jest wpisany do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w W., VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem (...) 1540 (dowód: wyciąg z rejestru funduszy – k. 8).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 k.c. ani też nie wykazała istnienia swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

Podkreślić należy, że nie przedłożono do akt niniejszej sprawy dokumentu który wykazywałby nabycie przez powoda wierzytelności względem A. S., wynikającej z umowy o nr (...), a więc nie udowodniono, aby powód uprawniony był do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej.

Należy zauważyć, że nie stanowi dowodu nabycia uprawnień do ww. wierzytelności, ani wydruk komputerowy zatytułowany „ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki” (k. 9 - 10) , ani wydruk „wypowiedzenie umowy pożyczki” (k. 11 - 12). Pisma te, jako wygenerowane automatycznie wydruki nie stanowią dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.c. natomiast są „innymi środkami dowodowymi” i jako takie nie stanowią dostatecznej podstawy dla wnioskowania o skuteczności nabycia przez powoda dochodzonej wierzytelności. Nie sposób na ich podstawie wnioskować nawet o umocowaniu Kancelarii (...) S.A. do działania w imieniu powoda, a w aktach brak również dowodów doręczenia tych pism pozwanemu.

W konsekwencji, wobec nieprzedstawienia powoływanej za podstawę faktyczną powództwa umowy cesji – brak jest podstaw do ustalenia, że powodowi przysługuje względem pozwanego należność dochodzona w niniejszej sprawie, a co za tym idzie E. M. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym procesie i choćby już z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać dodatkowo, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie zawniekskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku pozwanego A. S. istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Tymczasem powód złożył do akt sprawy jedynie umowę pożyczki (k. 13 - 16) w formie kserokopii, a jej zgodność z oryginałem nie została poświadczona przez występującego w sprawie radcę prawnego.

Nie przedłożono zarazem, ani potwierdzenia, że środki z pożyczki zostały postawione do dyspozycji pożyczkobiorcy, zgodnie z umową, ani dokumentu doręczenia wypowiedzenia przedmiotowej umowy. Nie sposób więc ustalić, czy

roszczenie wobec pozwanego stało się wymagalne i ewentualnie kiedy stało się wymagalne, a co za tym idzie brak możliwości zweryfikowania roszczenia także w zakresie odsetek.

Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności. Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne, tym bardziej w sytuacji, gdy stanowisko strony pozwanej przeczy twierdzeniom o istnieniu jakiegokolwiek wierzytelności wobec pozwanego.

Podsumowując, istota ciężaru gromadzenia materiału dowodowego spoczywającego na stronach sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.